

JULEOPPRÅB

2017

JULEOPRÅB 2017

Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang:

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!

Og da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til himlen, sagde hyrderne til hinanden: »Lad os gå ind til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os.« De skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef sammen med barnet, som lå i krybben.

Kairos Palestine Juleopråb 2017

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord

H.B. Michel Sabbah, Romersk katolsk Patriark Emeritus, Jerusalem

Første søndag i advent

LANDET - BALFOURS LØFTE OG HVORDAN DET HAR FØRT TIL KATASTROFEN OG OPSPLITNINGEN AF LANDET.

Af Pastor, Dr. Munther Isaac

Anden søndag i advent

FOLKET - DELINGEN, ANKOMSTEN AF EUROPÆISKE ZIONISTISKE JØDER, KATASTROFEN, INDVIRKNINGEN PÅ DET PALÆSTINENSISKE FOLK.

Af Badil Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights

Tredje søndag i advent

DE KRISTNE - INDVIRKNINGEN PÅ DE KRISTNE. FLYGTNINGE OG INTERNT FORDREVNE, IMMIGRATION, SVÆKKELSEN AF DET KRISTNE SAMFUND.

Af Pastor, Dr. Mitri Raheb

Fjerde søndag i advent

DE FORTSATTE MENNESKERETTIGHEDSKRÆNKELSER - DEN AKTUELLE SITUATION - TYVERI AF LAND, BOSÆTTELSE OG ADSKILLELSMUREN

Af Adv. Manal Hazzan

EPILOG - NÅR I FORBEREDER JER PÅ JUL ... SÅ HUSK PALÆSTINENSERNE!

Af Rifat Kassis

KAIROS PALESTINE

JULEOPRÅB 2017

Forord

Fra Betlehem ønsker jeg jer en hellig og glædelig jul. Jeg ønsker for jer, at I kan få øje på både Guds kærlighed og de menneskelige lidelser overalt - og her i Betlehem.

Jeg håber, at I kan se Guds evige ords herlighed. Som evangelisten Johannes siger: *I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud ... og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed.* (Johs. 1, 1 og 14).

Jeg ønsker for jer, at I må blive fyldt med Guds kærlighed, så I kan fylde andres hjerter med den samme kærlighed – overalt i Guds verden og især her i Betlehem og i hele Det Hellige Land. Mere kærlighed, med ønske om fred og retfærdighed, i israelernes og palæstinenser-nes hjerter.

Til alle menneskers frelse og fred blev Jesus, Guds evige Ord, født i Betlehem. Til trods for det er der stadig mange mennesker - rundt omkring i verden, og her i Betlehem – som lider under menneskelig uretfærdighed. Her hvor Guds ære og kærlighed blev åbenbaret for hele menneskeheden, lever mennesker stadig under undertrykkelse og militær besættelse.

Juledag beder I og glæder jer. Jeres glæde vil blive mere fuldkommen, hvis I husker Betlehem, hvor Jesus blev født, og hvor folk stadig lever uden fred, og hjælper mennesker i Betlehem med at opnå fred og ægte glæde.

På himlen over Betlehem sang englene for århundreder siden: *Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!* (Luk. 2,14). Men indtil i dag er freden udeblevet her i Betlehem.

Jeres julefejring og bøn bør være en handling til gavn for freden. Jesus sagde til os alle, at vi magter det til trods for alle verdens destruktive kræfter. Han sagde: *Vær frimodige, jeg har overvundet verden* (Johs. 16,33) og *Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem.* (Johs. 14,12)

Kirkerne hørte englens sang om fred. Men måske har de vænnet sig til det, der sker i det hellige Land, og føler at der ikke er brug for forandring. Krigstilstanden, som vi lever i, er blevet normal for så mange. De har glemt sandheden: At alle mennesker er fuldstændig lige – også israelere og palæstinensere. Alle har krav på de samme rettigheder, den samme frihed og en selvstændig stat. De har glemt folks lidelser, de politiske fanger, husene som rives ned, muren, de mange checkpoints... Alle disse lidelser rammer de mennesker, for hvem Jesus også blev født. Jesus blev født for at frelse alle, både israelere og palæstinensere. Og den fred, som vi stadig savner, er en fred for alle, for både palæstinensere og israelere.

Når I tænker på Guds herlighed, der kom til syne i Jesus, det lille barn, som blev født i Betlehem, så er det et kald til jer om at se på jorden, se på den menneskelige lidelse og på krigen. I vil se, at alle Jesu brødre og søstre lider – over hele verden og særligt her i Betlehem. Vi opfordrer jer til at sige sandheden til israelerne, som bestemmer over krig og fred, og til palæstinenserne, som lever under israelsk militærbesættelse. Tal sandheden og kald begge parter til forsoning. Sig til de stærke beslutningstagere, at forsoning er mulig, at kærlighed er mulig, at det er muligt at leve sammen i fred og retfærdighed.

I er kaldet til at handle. Gør jeres jul til en bøn, og til en aktiv indsats for at skabe kærlighed, fred og retfærdighed i Betlehem og i alles hjerter i Palæstina og Israel. Det er ikke kun op til os at skabe fred. Det er også i jeres hænder. Det er i de stærkes og krigsherrernes hænder. Fred i det hellige land er en sag for hele verden, for alle stater og kirker. Og alle, både stater og kirker, synes at tøve med at tage de nødvendige skridt mod fred og forsoning. De er bange for at sige sandheden til denne verdens magtfulde, som forkynder fred men bliver ved med at føre krig.

I fejrer en glædelig jul. Men jeres glæde bliver mere fuldkommen, når I bliver bedre til at påvirke denne verdens magter, jeres regeringer, til at arbejde for fred, så de kan lægge pres der, hvor et pres er påkrævet. I skal hjælpe begge parter med at komme ind på den fælles sande vej mod retfærdighed og fred.

Julen er for alle. Englene sang om fred for alle på jorden. I kan ikke fejre en sand jul, mens julefreden og glæden mangler et andet sted i verden, allermindst her i Betlehem, hvor Guds Ord blev åbenbaret til fred og frelse for hele menneskeheden.

Dette juleopråb for 2017 foreslår fire temaer for jeres bøn, jeres overvejelser og handlinger: Landet, folket, de kristne og de fortsatte krænkelser af menneskerettighederne. Stræb efter at fejre jul i tro og oprigtig lydighed mod Gud, en kærlighedens jul, hvor I arbejder for fred og retfærdighed i Betlehem og hele det hellige land. I kan gøre en forskel. Jesus har sagt jer, at I kan:

Vær frimodige, jeg har overvundet verden (Johs. 16,33) og Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem. (Johs. 14,12)

JEG ØNSKER JER EN HELLIG OG GLÆDELIG JUL.

Patriark Michel Sabbah

tjente som ærkebiskop og romersk-katolsk patriark i Jerusalem fra 1987 til 2008. Patriark Sabbah blev ordineret til præst ved det romersk-katolske patriarkat i Jerusalem i juni 1955. Han var sognepræst nogle få år, før han blev sendt til St. Joseph Universitetet i Beirut for at studere arabisk sprog og litteratur. Kort tid derefter blev han leder af det romersk-katolske patriarkats skoler. I 1980 blev han udnævnt til præsident for Bethlehem University. I 1987 udpegede pave Johannes Paul II ham til romersk-katolsk patriark i Jerusalem, hvorved han blev den første indfødte palæstinenser, der havde denne post i flere århundreder. Siden 1999 har patriark Sabbah været international præsident for Pax Christi, en katolsk organisation, der arbejder for fred. Sabbah fratrådte som patriark i 2008. Han er nu Grand Prior i en ridderorden med tilknytning til Gravkirken i Jerusalem, en af de hellige ordener, som blev grundlagt i 1099. Patriark Sabbah er medforfatter til Kairos-dokumentet og tror på, at værdier som pluralisme og lighed er nødvendige for at bevare menneskelig værdighed.

Første søndag
i advent

LANDET OG RETFÆRDIGHED

Pastor, Dr. Munther Isaac

Den palæstinensisk israelske konflikt er i sin kerne en kamp om land. Den berygtede og uretfærdige Balfour-deklaration, hvor en kolonimagt følte sig i sin gode ret til at kontrollere folks og landes skæbne, lagde grunden til en af de mest alvorlige uretfærdigheder i moderne tid. Israel blev oprettet på palæstinensisk jord, og i dag fortsætter Israel med at konfiskere og besætte palæstinensisk jord under det internationale samfunds beskyttelse. Betlehem er ikke ukendt med denne situation. Mange af dem, der mister deres jord eller bliver omringet af mure og bosættelser, emigrerer og søger en fremtid for deres familier andetsteds, hvilket truer tilstedeværelsen af kristne i landet.

Når de magtfulde under påskud af sikkerhed stjæler jord fra de svage - blot for at ekspandere deres imperium og deres kontrol over naturressourcerne – så skriger landet efter retfærdighed. Og når israelske politikere og deres kristne supportere misbruger Bibelen til formålet, må vi råbe i højlydt protest mod en så alvorlig krænkelse af de hellige tekster.

RETFÆRDIGHED BETYDER NOGET FOR GUD

Bibelen taler meget om retfærdighed. Ingen anden synd knyttet i bibelen tættere sammen med fordrivelsen fra landet end social og økonomisk uretfærdighed. Retfærdigheden bliver understreget i så godt som alle traditioner. I 1. Mosebog 18,19 siger Gud til Abraham:

Jeg har jo udvalgt ham til at pålægge sine sønner og sin slægt at følge Herrens vej og øve ret og retfærdighed, så Herren kan lade det ske, som han har lovet Abraham.

Abraham blev udvalgt til at skaffe ret og retfærdighed, og dette skulle få løfterne til at gå i opfyldelse.

I 2. Mosebog 16, 19-20 bliver retfærdigheden igen beskrevet som en forudsætning for at blive i landet:

Du må ikke bøje retten ... Retfærdighed alene skal du stræbe efter, for at du må leve og tage det land i besiddelse, som Herren din Gud vil give dig.

De første fem bøger i Bibelen har meget at sige om de fattige, de fremmede, enken og de faderløse.

De bliver ifølge Brueggemann redefinerede som brødre og søstre. *Det er en af de forpligtelser, der følger med pagten, og med det at beholde pagtens land: De, der ingen krav synes at have, skal æres og beskyttes.* For landet er ikke til for din egen sikkerheds skyld, men for brødrene og søstre.

Det var de klassiske profeter, der fremhævede dette problem over alle andre overvejelser og forbandt det direkte med eksilet. Som Chris Wright siger: *Profeterne ville simpelthen ikke tillade Israel at slippe af sted med at gøre krav på velsignelsen og beskyttelsen af pagtsforholdet for deres eget vedkommende, samtidig med at de trampede på de socio-økonomiske forpligtelser, som hører med til forholdet.*

Amos er bemærkelsesværdig i sin vægtlægning på social retfærdighed. Hans kald til at lade retfærdigheden *strømme som vand* (Amos 5,24) følges af en advarsel om eksilet: *Så fører jeg jer bort til et sted på den anden side af Damaskus* (Amos 5,27). Jeremias har en tilsvarende pointe:

Nej, gør jeres færd og jeres gerninger gode: I skal dømme retfærdigt mand og mand imellem. I må ikke undertrykke den fremmede, den faderløse og enken, I må ikke udgyde uskyldigt blod på dette sted, I må ikke følge andre guder til ulykke for jer selv! Så vil jeg lade jer bo på dette sted fra evighed til evighed i det land, jeg gav jeres fædre. (Jer. 7, 5-7)

Retfærdighed betyder noget. Det betyder noget for Gud. Det betød noget i bibelsk tid, og det betyder noget i dag. Det er faktisk et helt centralt tema i Bibelen. Desværre har kravet om retfærdighed ikke fundet plads i mange kirkers og missionsselskabers undervisning, teologi og tjeneste. Det er på tide at standse op og spørge os selv, hvordan vi forstår Bibelen og vores mission, og hvorfor vi ignorerer retfærdigheden!

Det spørgsmål, som vi stiller i dag, er: Er der retfærdighed i landet? Kan vi tale om fred i det hellige land, hvis vi ikke først adresserer retfærdigheden?

I forbindelse med den israelske besættelse af Palæstina og palæstinenserne, er uretfærdigheden til at tage og føle på. Det ses tydeligt i flygtningens ansigt; hos den familie, hvis land er blevet konfiskeret; på den arbejder, der i timevis står i den bagende sol i et checkpoint; og hos de landsbyboere, der må lide under volden fra de israelske bosættere. Uretfærdigheden er iøjnefaldende i den ulige fordeling af velstand, vand og andre naturressourcer, og i de love og regler, der privilegerer et folk frem for et andet.

Så længe der ikke er retfærdighed, kan vi ikke begynde at tale om fred og sameksistens. Som Desmond Tutu skrev: *Israels overlevelsessevne som hjemland for jøderne har altid været afhængig af dets evne til at yde palæstinenserne retfærdighed.*

Kairos-dokumentet lægger vægt på retfærdigheden som en del af kirkens mission i landet: *Alt, hvad der sker i vort land, alle, der bor her, al smerte og alt håb, al uretfærdigheden og forsøget på at stoppe den, er med i vor kirkes bøn og alle de kirkelige institutioners tjeneste.* (Kairos-dokumentet 3.4)

Endvidere: *Kirkens opgave er at forkynde Guds rige, et retfærdighedens, fredens og værdighedens rige. Vores kald som en levende kirke er at vidne om Guds godhed og menneskers værdighed. Vi er kaldede til at bede og til at lade vores stemme høre, når vi forkynder et nyt samfund, hvor mennesker tror på deres egen og deres modstanderes værdighed.* (Kairos-dokumentet 3.4.2)

- Se f.eks. 2.Mosebog 22,21-24 + 23,6-9. 5.Mosebog 10,19 + 15,7-11 + 24,19-22.
- Brueggemann, Walter 2002, *The Land: Place as Gift, Promise and Challenge in Biblical Faith*, Fortress Press, Minneapolis, p.61.
- Ibid., p. 73
- C.J.H. Wright, 2004, *Old Testament Ethics for the People of God*, I InterVarsity Press, Illinois, 2004, p. 98
- Se også Amos 6,6-7.
- Se også Jer. 7,8-15; 21,12-14; 22,3-5; Es. 5,12-13; Ezek. 16,49.
- Desmond Tutu, Letter to PC(USA). Internet link: http://new.israelpalestinemissionnetwork.org/index.php?option=com_content&view=article&id=274

Pastor, Dr. Munther Isaac:

Palæstinensisk, kristen præst, teolog, forfatter, foredragsholder, blogger, og vigtigst af alt ægtemand og far. Munther bærer mange kasketter. Han er nu præst ved den lutherske Julekirke i Betlehem, og er samtidig akademisk leder for Bethlehem Bible College. Han er også direktør for den højt anerkendte konference *Christ at the Checkpoint*, og er med i ledelsen af Kairos Palestine.

Munther brænder for Palæstina og de palæstinensiske kristne. Han taler lokalt og internationalt om emner med relation landets teologi, palæstinensiske kristne og palæstinensisk teologi. Han er forfatter til afhandlingen *From Land to Lands, from Eden to the Renewed Earth: A Christ-Centered Biblical Theology of the Promised Land*.

Munther er musiker. Han spiller guitar og fløjte. Han er også en ivrig sportsfan, særligt når det gælder fodbold (soccer!) og basketball (NBA).

Munther studerede oprindeligt til civilingeniør i Birzeit, men nåede til den erkendelse, at beregninger og byggepladser ikke var noget for ham.

I stedet tog han en Master i Bibelske Studier fra Westminster Theological Seminary og senere en PhD fra Oxford Centre for Mission Studies.

Munther er gift med Rudaina, som er arkitekt, sammen har de to drenge: Karam (4) og Zaid (2).

“Vores tilstedeværelse i dette land som kristne og muslimske palæstinensere er ikke tilfældig men har dybe rødder i landets historie og geografi, på linje med ethvert folks samhørighed med det land, det bor i. Det var en uretfærdig handling, da vi blev drevet ud. Vesten søgte at gøre bod for, hvad jøder havde gennemlevet i de europæiske lande, men gjorde bod på vor bekostning og i vores land. Vesten prøvede at rette op på uretfærdighed og resultatet var ny uretfærdighed.”

*Sandhedens øjeblik - Kairos Palæstina,
kapitel 2.3.2*

Anden søndag
i advent

DEN FORTSATTE NAKBA

BADIL Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights

Efter 70 års Nakba¹⁾ er det palæstinensiske folk fortsat udsat for en mængde politiske tiltag fra israelsk side, som fører til tvangsforflytning og fordrivelse med henblik på at få kontrol over mest mulig land med færrest mulig palæstinensere. Denne artikel vil belyse den fortsatte Nakba og den politik, som systematisk sigter på den tvangsforflytning og fordrivelse, som palæstinenserne har været udsat for siden 1917, med særlig fokus på Betlehem-området.

Historisk oversigt over fordrivelsen af det palæstinensiske folk

Under det britiske mandat i Palæstina (1922-1947) og den efterfølgende håndhævelse af Balfour-deklarationen, har den britiske administration implementeret flere politikker, som har muliggjort ulovlig, jødisk indvandring til og bosættelse i Palæstina. Disse politikker omfattede massenationalisering af indvandrere, bygning af bosættelser, konfiskation af palæstinensisk jord, denationalisering af palæstinensere og udvisning af palæstinensere fra deres hjem og samfund. Disse kolonialistiske politikker bliver fortsat implementeret i dag.

Som resultat af de ovennævnte politikker blev mellem 100.000-150.000 palæstinensere i perioden fra 1922 til slutningen af 1947 udvist, denationaliseret eller tvunget til at forlade deres hjem. Det svarer til næsten en tiendedel af den arabiske befolkning. Ti tusinder af palæstinensere var internt fordrevne som følge af zionistisk kolonisering. Bønder blev fjernet fra den jord, de havde forpagtet, og den britiske administration nedrev huse som straf.

1) Nakba er betegnelsen for den katastrofe, der i forbindelse med krigen i 1948 ramte det palæstinensiske folk i form af tab af land og fordrivelsen af omkring 750.000 palæstinensere fra deres hjem.

Da Ben Gurion den 14. maj 1948 ensidigt proklamerede staten Israels oprettelse, faldt det tidsmæssigt sammen med de britiske styrkers tilbagetrækning fra Palæstina og sammenbruddet af FN's delingsplan. Fra slutningen af 1947 til begyndelsen af 1949 var mellem 750.000 og 900.000 palæstinensere blevet tvangsfordrevet af de zionistiske militser. Det svarer til mellem 55 og 66% af den daværende palæstinensiske befolkning. Slutresultatet blev, at 85% af den indfødte palæstinensiske befolkning, der havde boet i den del af Mandatområdet i Palæstina, som blev til staten Israel, var fordrevet. De fleste flygtede til det, der blev til Vestbredden og Gazastriben (22% af Mandatområdet i Palæstina) eller til de omkringliggende arabiske lande.

Den anden store fordrivelse af palæstinensere fandt sted i 1967, hvor Israel besatte resten af Mandatområdet i Palæstina (den Jordansk-kontrollerede Vestbredden, herunder Østjerusalem og den egyptisk-styrede Gazastriben). Forberedelser til at indsætte en militærregering i disse områder havde været i gang siden 1963. Mange palæstinensere blev tvangsforflyttet fra Vestbredden i militære busser og lastbiler. Mere end en tredjedel (400.000 til 450.000) af den palæstinensiske befolkning i det besatte palæstinensiske område blev fordrevet under denne krig. Næsten halvdelen af dem (193.500) var flygtninge fra 1948 og blev nu fordrevet for anden gang, mens 240.000 for første gang oplevede at blive fordrevet fra Vestbredden og Gazastriben.

Siden har Israel benyttet sig af en række politikker, hvis formål fortsat er at fortrænge palæstinenserne, enten direkte eller ved at skabe en situation, der presser palæstinensiske familier til at forlade området. BADIL har identificeret 9 indbyrdes forbundne israelske politikker, som udgør søjlerne i en strategi, der har til hensigt at tvangsforflytte den palæstinensiske befolkning fra det historiske Mandatområde i Palæstina.

1. Nægtet opholdstilladelse

En af Israels strategier til en ubemærket tvangsforflytning af palæstinensere er at tilbagekalde opholdstilladelser og nægte at registrere børn, familiesammenføringer eller bopælsændringer. Eftersom en opholdstilladelse er betingelsen for at få adgang til mange andre rettigheder, mister mange mennesker adgang til sundhedstjenester, skolegang, bankkonti, lovligt arbejde, privat ejendom, udstedelse af kørekort og rejsedokumenter. Alene i Jerusalem har mere end 14.000 palæstinenserne siden 1967 mistet deres opholdsstatus og deres ret til at leve i Østjerusalem.

2. Tilladelsesregime

Israel har oprettet et regime, hvor tilladelser regulerer og besværliggør alle facetter i civilbefolkningens liv, såsom rejser, arbejde, udvikling og transport af varer og tjenesteydelser. Tilladelsesregimet går langt ud over en ren begrænsning af bevægelsesfriheden og resulterer ofte i en total afvisning af adgang til jord, arbejde eller sundhedsfaciliteter. Palæstinenserne har kun lov til at bygge med en byggetilladelse udstedt af de israelske myndigheder. Fra 2008-2012 blev 97,7% af alle byggetilladelsesansøgninger i område C afvist af de israelske myndigheder.

3. Jord konfiskeres eller adgangen dertil nægtes

Palæstinensisk jord registreres i forskellige kategorier. Ud over den faktiske konfiskation af jord anvender Israel forskellige metoder til at begrænse eller helt forhindre brugen af og adgangen til jord. I dag kontrollerer Israel al jord i det besatte palæstinensiske område (ca. 6.220 km²) og har konfiskeret eller de facto annekteret mere end 3456 km² (61%) af Vestbredden (inklusive Østjerusalem) til gavn udelukkende for jødiske bosættere. Ud over konfiskeringen af jord er der mange love og politikker på Vestbredden, i Gazastriben og i Israel, som begrænser palæstinensiske jordejeres adgang til og brug af deres egen jord.

4. Diskriminerende zoneplanlægning

For at rumme og afgrænse den voksende palæstinensiske befolkning anvender Israel diskriminerende zoneinddeling og planlægningspolitikker. Som et resultat heraf lever tusindvis af palæstinensiske familier sammentrængte og under usikre forhold, fordi de bliver forhindret i at udnytte deres egen jord eller få adgang til offentlige områder. Gennem en urimelig og diskriminerende ændring af den planlægningslov, der var gældende forud for besættelsen i 1967, forhindres palæstinensere i at deltage i udviklingen af zoneplaner. Dette er i sig selv en krænkelse af international humanitær lov.

5. Opdeling

Den israelske opdelingspolitik handler ikke kun om geografisk opdeling; den er rettet mod det palæstinensiske folks enhed og nationale identitet. Metoden med at kategorisere og isolere har ikke kun til formål at adskille palæstinensere fra jødisk-israelske borgere; den opdeler palæstinensere i geopolitiske kategorier, som underlægges et hierarkisk system af rettigheder. Ud over at tildele palæstinenserne forskellige juridiske rettigheder, opsplitter Israel også den palæstinensiske befolkning geografisk for at isolere og undertrykke palæstinensiske lokalsamfund - og derved sikre israelske bosætteres overherredømme og deres privilegier.

6. Nægtelse af adgang til naturressourcer og tjenesteydelser

Israel søger ulovligt at kontrollere og udnytte naturressourcerne i de besatte palæstinensiske områder gennem militære, administrative og politiske mekanismer. Mandatområdet i Palæstina er rigt på naturressourcer som vand, naturgas, fiskebestande og mineralforekomster, hvoraf de fleste nu er uden for palæstinenserens rækkevidde. For eksempel forbyder Israel palæstinenserne at bruge brønde, mens israelske bosættere i de palæstinensiske områder får privilegeret adgang til drikkevand.

7. Afvisning af flygtnings ret til erstatning (tilbagevenden, tilbagelevering af ejendom og kompensation)

FN's Generalforsamlings resolution 194, vedtaget 11. december 1948, fastslår, at flygtninge bør få lov til at vende tilbage til deres hjem snarest muligt, og at der skal ydes kompensation til dem, der vælger ikke at vende tilbage, og betales erstatning for tab af ejendom. Men siden 1948 er palæstinensiske flygtninge blevet nægtet retten til at vende tilbage og opnå statsborgerskab. Således udgør den politik, som Israel juridisk og militært har påtvunget palæstinenserne, en krænkelse af deres individuelle og kollektive rettigheder.

8. Undertrykkelse af modstand

Denne politik omfatter systematiske og massive militærangreb, krige, invasioner, ulovlige drab, kollektiv afstraffelse, husnedrivninger, udgangsforbud, blokade, fængsling, tortur og undertrykkelse af ytrings- og forsamlingsfrihed samt kriminalisering af civil modstand og ulydighed. En sådan undertrykkelsespolitik og kriminalisering af modstand påvirker det palæstinensiske samfund og dets individer og skaber et ustabil miljø med frygt for kollektiv afstraffelse.

9. Ikke-statslige aktører

Denne politik udføres af bosættere, ikke-statslige organisationer eller private aktører, som støttes enten direkte eller indirekte af officielle israelske organer eller højtplacerede embedsmænd. Den viser sig i en bred vifte af ulovlige handlinger såsom angreb fra bosættere, hærværk på palæstinensisk ejendom, tyveri eller privatisering af palæstinensisk jord. For eksempel tillader en israelsk lov fra 2009 om administration af jord, at jord, som oprindeligt tilhørte palæstinensiske flygtninge og internt fordrevne palæstinensere, men nu er "ejet" af staten Israel, den Jødiske Nationale Fond (JNF) eller Udviklingsmyndighederne og beslaglagt med henblik på oprettelse af bosættelser, kan sælges til private, jødiske ejere.

Politikker til tvangsforflytning i Betlehem-regionen.

Betlehem er en af de ældste palæstinensiske byer. Den ligger på den sydlige del af Vestbredden mellem Hebron og Jerusalem. Centralt i den gamle by ligger Fødselskirken. Betlehem har 221.802 palæstinensiske indbyggere. I Betlehem-regionen er der tre flygtningelejre.

Dheisheh Camp, i den sydlige del af Betlehem, blev oprettet i 1949 og husede ved slutningen af 2014 14.919 registrerede flygtninge. I den nordlige del af Betlehem blev flygtningelejrene Aida og Beit Jibrin (al-Azzeh) oprettet i 1950. Mod slutningen af 2014 var der 5.498 registrerede flygtninge i Aida og 2.408 i al-Azzeh. Blandt flygtningene i Betlehem er der mange religiøse retninger, herunder islam og kristendom. Samlet udgør befolkningen i de tre flygtningelejre i Betlehem-regionen ca. 28% af den samlede befolkning. Flygtningene i Betlehem er marginaliserede og får ikke dækket de mest basale behov. Støtten fra UNRWA er skåret ned. Flygtningenes rettigheder krænkes, og de mangler beskyttelse, hvilket efterlader dem i en sårbar situation, ikke kun i Betlehem, men overalt.

Der er omkring 62.000 flygtninge i Betlehem-distriktet inklusiv dem, der bor i de tre lejre. Generelt er de flygtet fra omkringliggende landsbyer i områderne omkring Hebron og Jerusalem. I dag bor der ifølge det centrale palæstinensiske kontor for statistik flere palæstinensiske flygtninge uden for lejrene i Betlehem end inden for. Men flygtningelejrene er stadig de tættest befolkede centre i distriktet, og manglen på adgang til boliger har fået en række familier til at forlade lejrene. UNRWA anslår at befolkningstætheden i disse lejre er 45.454 personer pr. kvadratkilometer i Dheisheh, 77.464 pr. kvadratkilometer i Aida og 92.592 pr. kvadratkilometer i al-Azzeh.

Som det gør sig gældende for andre palæstinensiske byer på Vestbredden og i Gazastriben, er tvangsforflytningen og fortrængningen af palæstinenserne i Betlehem forårsaget af en kombination af alle ovennævnte israelske politikker. Beboerne i mange landsbyer omkring Betlehem er i øjeblikket i høj risiko for at blive tvangsforflyttet. Deres placering langs separationsmuren, hvor de bliver trængt af ekspanderende, illegale bosættelser, gør dem sårbare over for en mulig israelsk annektering.

Det gælder landsbyer som Al-Walajah, Wadi Fukin, Husan, og Beit Scaria, hvis beboere er særligt udsat for at få deres jord konfiskeret eller blive nægtet adgang dertil. De har problemer med at få tilladelser. De udsættes for vold fra bosættere, som bakkes op af det israelske militær. Deres huse rives ned, og de mangler adgang til naturressourcer og serviceydelser.

Betlehem lider også under udvidelsen af bosættelserne. Den største koncentration af israelske bosættere er netop i området omkring Betlehem. Bosættelsesblokken Gush Etzion, hvoraf hovedparten er bygget på jorden fra palæstinensiske landsbyer i det østlige og sydlige Betlehem-distrikt, består af 36 bosættelser, herunder en række udposter og industriområder omkring Betlehem og Hebron. Dette illustrerer tydeligt den igangværende kamp, hvor palæstinensere i området omkring Betlehem fortrænges på grund af udvidelsen af bosættelserne. Det skønnes i øjeblikket, at der er omkring 70.000 israelske bosættere inden for blokken, og dette tal øges eksponentielt hver dag. Bosættelsesblokken Gush Etzion ekspanderer fortsat med det formål at bygge blokken sammen med Jerusalem, som det er foreslået i den israelske plan for et Stor-Jerusalem. Udvidelsen af bosættelserne og de øvrige israelske tvangsforflyttelsespolitikker skaber et miljø, der presser de lokale beboere til at flytte.

BADIL Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights

er en uafhængig, non-profit menneskerettighedsorganisation, som arbejder for at beskytte og fremme palæstinensiske flygtninges og internt fordrevnes rettigheder. Vores vision, mission, programmer og relationer er defineret af vores palæstinensiske identitet, menneskerettighederne og principperne i den internationale, humanitære lovgivning. På dette grundlag søger vi at fremme det palæstinensiske folks individuelle og kollektive rettigheder.

FRED VÆRE MED DIG FRA BETLEHEM, DET HELLIGE LAND

*Hans Eminence Ærkebiskop Atallah Hanna,
Ærkebiskop af Sebastia - Jerusalem*

Ved juletid tænker vi på Ham, der kom for vor frelser skyld, for hele menneskehedens frelse, for at løfte os fra mørke, synd og død til lys, velsignelse og frelse. Herren, Jesus Kristus, kom til denne verden for at åbne en ny side i menneskets historie, og for at byde alle mennesker ind i et liv fuld af godhed, selvopofrelse og hengivelse i tjeneste for mennesket. Med sin fødsel lærte han os at være ydmyge, og han viste os, at menneskets storhed ligger i dets ydmyghed, og i det åndelige og menneskelige budskab han eller hun bærer. Jo mere beskeden et menneske er, desto større bliver det. Denne ydmyghed blev legemliggjort i Frelserens fødsel i en stald i Betlehem og i alt det, han gennemlevede indtil hans lidelse, korsfæstelse, død, begravelse og opstandelse.

Herren Jesus lærte os altid at stå ved de undertryktes side. Når han rejste fra et sted til et andet, tog han sig altid af de fattige, de trængende, de syge og sørgende for at fylde dem med håb, pleje deres sår og trøste dem med ord fra himlen.

Den situation, som palæstinenserne har levet under i mange år, er tragisk. De uretfærdigheder, som vores folk har været udsat for er så utallige; så mange mennesker er forurettede og lidende; så mange er blevet berøvede deres kære; så mange lider i fængsler.

Det palæstinensiske problem er et blødende sår. Vi bløder alle, for vi er sønner og døtre af det ene palæstinensiske folk. Som palæstinensiske kristne, der tror på evangeliets værdier, dets mission og tilstedeværelse i vores verden, skal vi altid kræve frihed til vores palæsti-

nensiske folk. Vores stræben skal altid være til fordel for dette folk, der har været ramt af stor uretfærdighed, hvis rettigheder blev undertrykt, og som har været udsat for etnisk udrensning, og som er blevet oprykket med rod og fordrevet fra dette hellige land. Det er vores pligt at støtte vort palæstinensiske folk og vise solidaritet, især med flygtninge og nødlidende palæstinensere, der er blevet oprykket og tvangsforflyttet fra deres hjemland; dem, der bor i flygtningelejre, mens deres hjerter banker med kærlighed og længsel efter deres hjemland. Vi må være sammen med dem, bede for dem og udtrykke vores støtte til dem på praktiske måder. Vi skal være fortalere for deres ret til at vende tilbage til deres hjemland, som de blev oprykket og fordrevet fra.

Kairos-dokumentet er et kristent, palæstinensisk, nationalt budskab fra hjertet af lidelserne. Kairos-dokumentet har til formål at formidle den palæstinensiske, nationale stemme til hele verdenen. Vi håber, at vores budskab vil blive hørt, for vort folk er stadig under besættelse; vi lever stadig med konsekvenserne af katastrofer og tilbageslag, som alle vi palæstinensere har været udsat for, og det har skabt mange menneskelige ulykker. I denne jul håber vi, at vort budskab vil nå ud til alle kristne kirker i verden og til alle jordens nationer og overbringe budskabet om, at huske julens land, denne hellige plet i verden, hvor Frelseren blev født, og hvorfra troens lys udstrålede for at bekæmpe mørket i dette univers. Fra fødselsland siger vi til alle verdens nationer: Se på vort folk, se på vore smerter, lidelser og sår! Se på de nødstedte, palæstinensiske flygtninge, som er spredt i forskellige dele af verden og i flygtningelejre.

Se på dette hellige land, støt vort folk og kræv, at retfærdigheden sker fyldest i dette land, så alle former for besættelse hører op, så vort folk kan nyde den frihed, som det fortjener, og som det har ofret så meget for.

Som palæstinensiske kristne er vort budskab fra dette hellige land, at vi ikke vil opgive troen på de værdier, som kærlighedens evangelium viser os. Vi er forpligtet på vor tro og stolte over, at vi er sønner og døtre af den første kirke, navngivet af Sankt Johannes af Damaskus, som alle kirkers mor. Det var den første kirke, som blev etableret i dette hellige land, hvorfra den kristne mission udgik til alle dele af verden. Vi vil også slå fast, at vi ikke vil opgive tilhørsforholdet til vort hjemland. Palæstina er vort hjemland og vor sag. Vi har alle pligt til at forsvare denne sag, som vi anser for den mest retfærdige i den moderne, menneskelige historie.

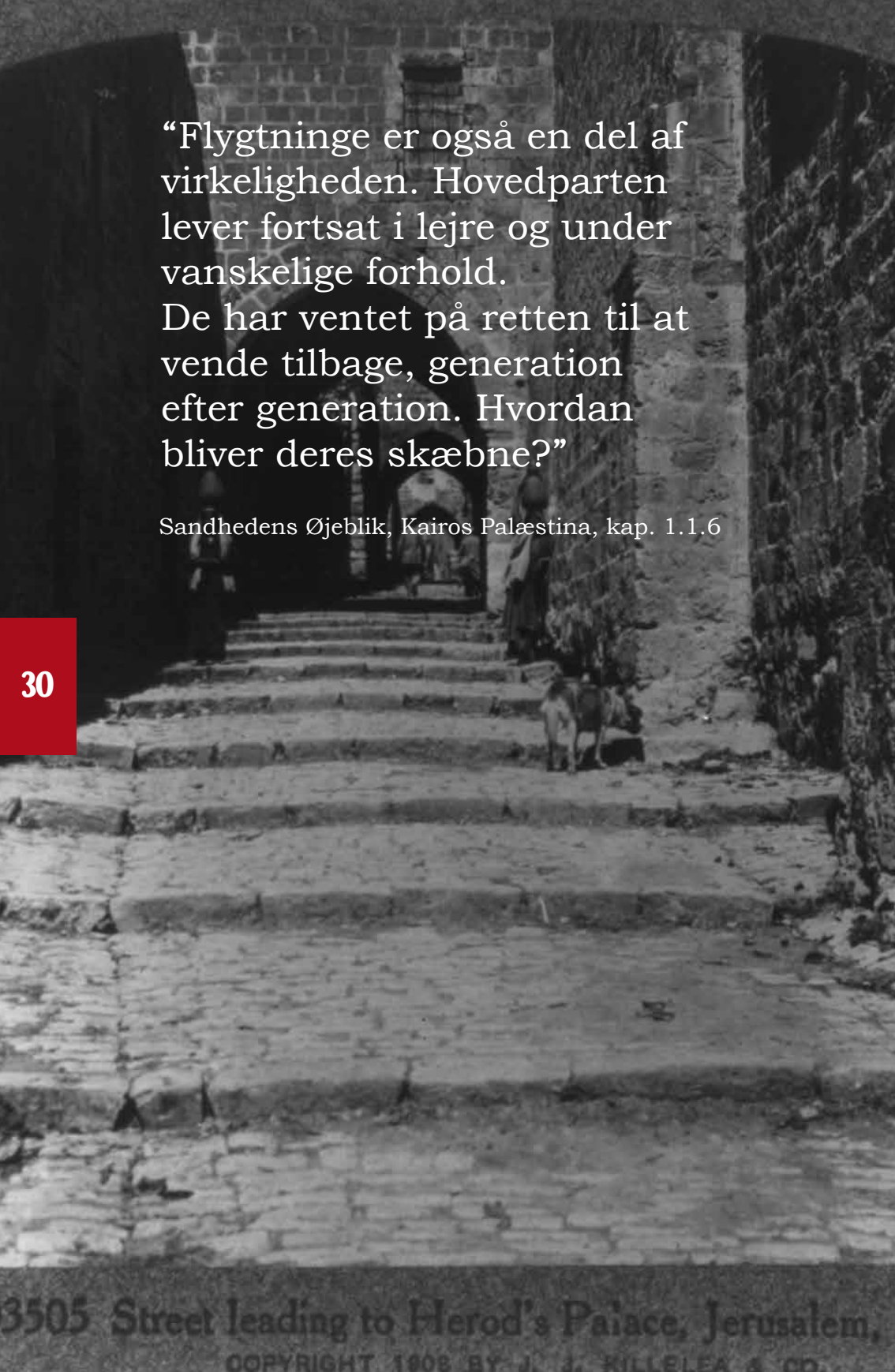
I den hellige juletid beder vi om, at Gud vil være os nådige, at han vil vise vort land barmhjertighed og skænke os Hans retfærdighed og fred. De velsignelser, som vi ønsker for Palæstina, gælder for alle jordens folkeslag, især i den arabiske verden, hvor en kultur,

der hylder død, had, vold og terrorisme blomstrer frem. Vi håber, at fred kan opnås i den arabiske verden, og at spiralen af død, vold og terrorisme, der kræver mange uskyldiges liv, vil stoppe, så en kultur præget af kærlighed, dialog og sameksistens mellem mennesker vil spire frem.

FRED VÆRE MED JER FRA BETLEHEM, DET HELLIGE LAND OG FRA PALÆSTINAS VELSIGNEDE LAND MED ØNSKET OM EN GLÆDELIG OG STRÅLENDE JUL.

Biskop Atallah Hanna

Biskop Hanna blev født i 1965 i byen Al Rama i det øvre Galilæa. Efter gymnasietiden i Al Rama blev han i 1983 medlem af Ortodokse seminarium i Jerusalem. I 1984 rejste han til Thessaloniki i Grækenland, hvor han studerede græsk. Efterfølgende studerede han teologi på Universitetet i Thessaloniki, hvorfra han tog eksamen med udmærkelse i 1990. Han blev ordineret som munk i 1990 ved det græsk-ortodokse patriarkat i Jerusalem. Han bidrog til udviklingen af en fælles læseplan for undervisning i kristendom i de palæstinensiske skoler. Ærkebiskop Hanna deltog i mange lokale, regionale og internationale konferencer og er fortaler for den palæstinensiske sag i alle sammenhænge. Han er medlem af mange udvalg og organisationer ud over hans medlemskab i flere kristne og økumeniske institutioner. Han har spillet en rolle i kristen-muslimsk dialog. Han blev enstemmigt valgt til ærkebiskop af Sebastia i 2005.

“Flygtninge er også en del af virkeligheden. Hovedparten lever fortsat i lejre og under vanskelige forhold.

De har ventet på retten til at vende tilbage, generation efter generation. Hvordan bliver deres skæbne?”

Sandhedens Øjeblik, Kairos Palæstina, kap. 1.1.6

Tredje søndag
i advent

JUL: DEN VIRKELIGE HISTORIE

Pastor, Dr. Mitri Raheb

Jeg blev slået af forundring over resultaterne af en nylig undersøgelse udført i Storbritannien og udgivet under overskriften "Doing Good: A Future for Christianity in the 21st Century." I denne undersøgelse blev forskellige spørgsmål om jul stillet til mere end 1000 børn i alderen fra fem til tolv år. Svarene var chokerende: 52% af børnene troede, at julen var julemandens fødselsdag; 27% svarede, at Jesus blev født i en kirke; 20% troede, at Jesus er navnet på en fodboldspiller fra Chelsea; og 35% var sikre på, at han blev født på Sydpolen.

Det lader til, at jo flere træer, der bliver tændt ved juletid, jo mere gaderne bliver dekoreret og jo mere mad vi forbruger, jo mindre kendt er julens fortælling, og jo lænere er vi fra julens sande betydning.

Juleevangeliet har intet at gøre med, hvad vi ser omkring os ved juletid, men det har meget at gøre med det, vi ser omkring os i årets løb. Julens fortælling afspejler vores historie som palæstinensere, men det afspejler også verdenshistorien nu om dage.

Omgivelserne i julens fortælling har intet at gøre med juletidens glitter og glamour. Den foregår i det besatte Palæstina, et land besat af romerne. Et ungt par fra Nazareth er af besættelsesmagten blevet tvunget til at rejse hen for at lade sig registrere. Registrering er et middel til at kontrollere besatte, styre deres bevægelser og kontrollere deres indkomst og skat. Derfor måtte Josef og Maria rejse til Betlehem for at få deres "magnetkort". Vi hører om vismændene, som kom fra øst for at besøge Betlehems barn og tilbede ham, men Herodes' sikkerhedsvagter standsede dem ved grænsen og chikanerede og forhørte dem af den simple grund, at de sagde sandheden: at de var på vej til Betlehem. Derefter hører vi om massakrer mod uskyldige børn, der dør, bare fordi Herodes ønskede at terrorisere Palæstinans befolkning og sprede frygt. Og så ser vi den unge familie søge tilflugt i Egypten; de måtte flygte for at undgå Herodes' terror.

Julens fortælling er en palæstinensisk historie par excellence, men den er også et spejl af vores verden i dag. Gråden, der blev hørt i Ramah, giver genlyd i Gaza, Syrien og Irak i dag. Rachel græder over sine børn, og hun vil ikke lade sig trøste, for de er ikke mere. Det er svært at lade sig trøste efter 50 år under uafbrudt besættelse, som tilsyneladende er uden ende. Det er svært at lade sig trøste, når du er flygtning på det store, åbne hav på vej til det forjættede land. Det er svært at lade sig trøste, hvis du bor i en verden, hvor terroren synes at være sluppet løs og kan ramme hvor som helst.

Julefortællingen er et spejl af vores historie. Der finder vi vores virkelighed - så grim som den er uden nogen forskønnelse. I den fortælling ser vi os selv som i et klart spejl uden nogen maske. I den historie ser vi den skade, der er blevet forvoldt mod menneskeheden.

For nogle dage siden spurgte en journalist mig: Hvis julens fortælling er et spejl af vores smertefulde virkelighed, hvor er så evangeliet i det? Hvor er de gode nyheder? Hvor er håbet?

Evangeliet er dette: Da tidenes fylde kom, tiden hvor Ordet blev kød, valgte Gud ikke Rom eller Athen som fødested for Kristus; Han valgte det besatte Betlehem. Han valgte at blive en af de undertrykte; Han valgte at blive en af de terroriserede. Da tidens fylde kom, elskede Gud denne verden med al dens grimhed og lod sig ikke forlegent holde på afstand. Gud valgte at gå ind i denne verden med al dens magt og terror. Han valgte at udfordre Herodes ved at stille ham ansigt til ansigt med et uskyldigt barn. Gud overlod ikke denne verden til sin egen elendighed og smerte, men omfavnede den med begge hænder og trak den ind til sit hjerte. Og midt i den romerske besættelse og undertrykkelse hørte det palæstinske folk den gode nyhed: *Vær ikke bange, for en frelser er født jer, Kristus Herren.* Og i den lange nats mørkeste timer så hyrderne et mægtigt lys og hørte englene prise Gud. Dette er kernen i julens fortælling.

Men det er ikke slutningen på historien. Hvis Gud ikke holdt sig for god til at lade sig inkarnerende i denne verden, skal vi heller ikke holde os tilbage. Tværtimod inspirerer hans omfavnelser af vores verden os til at involvere os. Hvorfor skal vi blive i Palæstina, hvis vi har mulighed for at flytte et andet sted hen? Fordi Gud valgte dette sted, så gør vi det også. Vi giver ikke op overfor besættelsen. Hvorfor blive i Aleppo? Jeg spurgte en ven der. Hendes svar var: *Fordi jeg bekymrer mig om denne by, og jeg bekymrer mig om dette samfund.* Vi kan ikke overgive os til terror. Men vi kan heller ikke reagere på terroren med fascisme, for det er i strid med julens ånd. Vi accepterer ikke, at terror i nogen som helst skikkelse skal få os til at frygte og hade, men vi overgiver os til historien om Jesus, for at den skal indgyde modstandsviljen i os, så vi kan vidne om det lys, der fordriver mørket, og det liv, der er stærkere end døden.

Verden af i dag har ikke brug for flere plastikjuletræer, men har et stærkt behov for at lade sig inspirere af barnet fra Betlehem, der satte sig op mod Herodes med sit budskab: "Frygt ikke!" Vores fælles klode har hårdt brug

for mennesker, som ikke lader sig kyse, men engagerer sig og handler. Vores samfund har hårdt brug for borgere, der forpligter sig til at forblive i deres lidende samfund for at tjene. Ungdommen har i høj grad brug for rollemodeller, der legemliggør evangeliet midt blandt alle de blogs og sociale medier, der spreder had. Julens fortælling er en invitation til os om at forny vort engagement i verden, som Gud elskede så højt, at han lod sit Ord blive kød i en tid, der ligner vores.

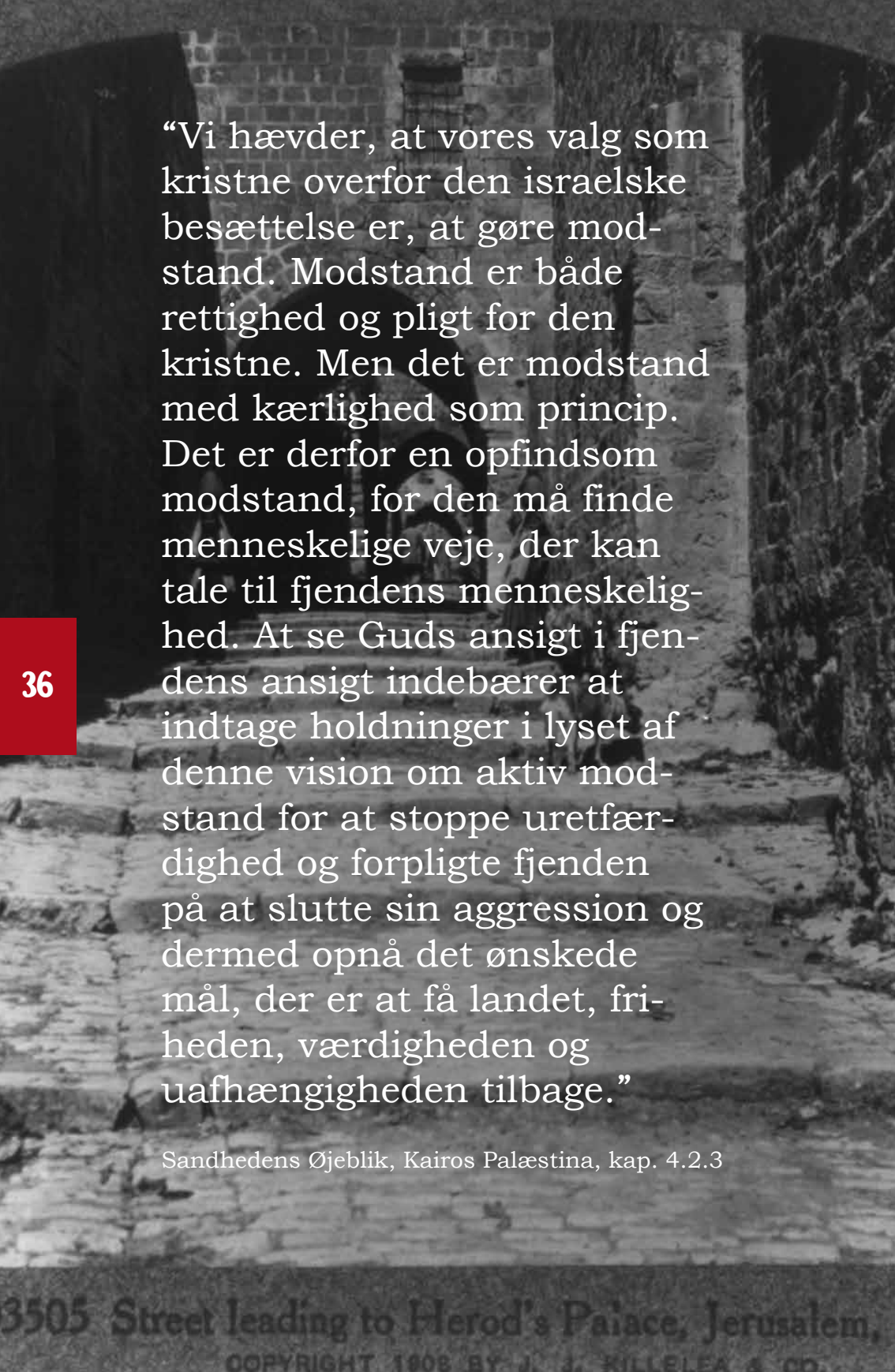
Pastor, Dr. Mitri Raheb

er grundlægger af og præsident for Dar al-Kalima University College of Arts and Culture i Betlehem. Han virkede som seniorpræst i den evangelisk lutherske julekirke i Betlehem fra juni 1987 til maj 2017, og var præsident for synoden for ELCJHL fra 2011 til 2017. Den mest publicerede palæstinensisk teolog til dato, forfatter til 18 bøger. Hans bøger og utallige artikler er oversat til elleve sprog.

Den 55-årige, mangesprogede, kontekstuelle teolog modtog mange priser for sin 'fornemme tjeneste for kirken og samfundet'; den prestigefyldte Wittenberg Award fra Luther Center i DC (2003). Det velkendte, tyske fredspris i Aachen i 2007. Og den tyske mediepris i 2012. Og senest den prestigefyldte Tolerance Ring Award i Köln-Tyskland i november 2017.

Dr. Rahebs arbejde har mødt omfattende opmærksomhed fra store internationale medier og netværk, herunder CNN, ABC, CBS, 60 Minutes, BBC, ARD, ZDF, DW, BR, Premiere, Raiuno, Stern, The Economist, Newsweek og Vanity Fair.

Dr. Raheb har en doktorgrad i teologi fra Philipps Universitet i Marburg, Tyskland. For mere information besøg www.mitriraheb.org

“Vi hævder, at vores valg som kristne overfor den israelske besættelse er, at gøre modstand. Modstand er både rettighed og pligt for den kristne. Men det er modstand med kærlighed som princip. Det er derfor en opfindsom modstand, for den må finde menneskelige veje, der kan tale til fjendens menneskelighed. At se Guds ansigt i fjendens ansigt indebærer at indtage holdninger i lyset af denne vision om aktiv modstand for at stoppe uretfærdighed og forpligte fjenden på at slutte sin aggression og dermed opnå det ønskede mål, der er at få landet, friheden, værdigheden og uafhængigheden tilbage.”

Sandhedens Øjeblik, Kairos Palæstina, kap. 4.2.3

Fjerde søndag
i advent

DE FORTSATTE MENNESKERETTIG- HEDSKRÆNKELSER

- TILFÆLDET AL-WALAJEH

Af Manal Hazzan –Abusinni

Efteråret, som ofte bliver forbundet med melankoli, er en levende årstid i Palæstina, for det er der, der plukkes oliven. De store grønne olivenlunde vrimler med arbejdere, unge og gamle, mænd og kvinder, som er travlt optagede af at plukke og presse oliven og producere olie.

En undtagelse fra dette livlige sceneri er landsbyen Walajeh, som ligger i bakkerne sydvest for Jerusalem. Størstedelen af landsbyens jord ligger mindre end et stenkast fra de oprindelige palæstinensiske ejere. De kan se deres jord, men ikke komme dertil.

I forbindelse med katastrofen i 1948 (Nakba) blev landsbyens oprindelige indbyggere fordrevet. Nogle endte i flygtningelejre, mens andre flyttede til Jordan og Libanon. De få, der formåede at forblive, bosatte sig øst for våbenstillandslinjen i det, der siden 1949 har heddet Vestbredden. Nogle af landsbyboerne ejede landbrugsjord der.

Denne placering cirka en kilometer øst for den oprindelige landsby er i dag kendt som Al-Walajeh. Den del af landsbyens jord, som kom på den israelske side af grænsen, blev beslaglagt til etableringen af det jødiske landbrugskooperativ Aminadav.

I 1967, da Israel besatte Vestbredden, kom den nye landsby under israelsk kontrol og med den ulovlige annektering af Østjerusalem, mistede den nye landsby Walajeh den tredjedel af sin jord, som lå inden for den udvidede grænse til Jerusalem kommune.

I modsætning til de øvrige palæstinensiske beboere i Østjerusalem, fik indbyggerne i Walajeh aldrig israelsk opholdstilladelse. De få, der har en opholdstilladelse, har fået den ved familiesammenføring.

Efter den illegale annektering af Østjerusalem gennemførte Israel en folketælling, hvorefter alle palæstinensere i det annekterede område, fik opholdsstatus, men ikke fuld statsborgerskab. Denne opholdsstatus medfører en række juridiske problemer; det mest påtrængende er statens mulighed for at tilbagekalde opholdstilladelsen i henhold til israelsk lovgivning, men i strid med folkeretten. Derved gør staten borgeren statsløs og fratager ham helt grundlæggende borgerlige, sociale og økonomiske rettigheder.

Fordi beboere i Al Walajeh ikke opnåede denne status, kan de ikke leve et normalt liv i Jerusalem, selvom de bor inden for byens grænser. De har ikke ret til at studere, arbejde eller flytte frit rundt i Jerusalem. Derfor indrettede de sig på at leve på Vestbredden og satse på de lidt mindre byer Betlehem og Beit Jala, når det gælder arbejde, uddannelse, sundhed og andre af livets områder.

Den manglende adgang til landbrugsjorden og til livet i Jerusalem var ikke de eneste juridiske komplikationer. Beboere i Al Walajeh blev betragtet som illegale fremmede i deres eget hjem. Deres jord var nu israelsk, mens deres opholdsstatus forblev palæstinensisk.

Det israelske grænsepolitisk natlige husundersøgelser førte angiveligt til, at folk blev forvist. Selv om de boede i deres eget hjem sammen med deres egne familier, blev de anklaget for at opholde sig ulovligt i Israel. Forsøg på at opnå opholdstilladelse i Jerusalem blev nægtet af den israelske domstol.

Disse berygtede opholdspolitikker tjener et klart formål: At opnå en jødisk, demografisk dominans i Jerusalem ved på denne stilfærdige, men alligevel krænkede måde at drive palæstinenserne fra hus og hjem.

Mod de beboere, der ikke kan fordrives med henvisning til manglende opholdstilladelse, anvender Israel en anden af sine planlægningspolitikker, nemlig husnedrivninger, hvor ikke blot beboere men også bygninger kendes ulovlige.

I slutningen af 90'erne lavede landsbyboerne en skitseplan for at beskytte de eksisterende bygninger og muliggøre en udvikling af landsbyen. Planerne blev indsendt til de relevante israelske myndigheder, der syltede dem under den anden intifada for til sidst helt at afvise dem i 2009 (Bt'selem) med den begrundelse, at landsbyen ligger i et grønt område, der skal beskyttes.

Politikker for opholdstilladelser kombineres ofte med ekspropriationspolitikker og planlægningspolitikker med det samme ene formål: At sikre en geografisk udvidelse af de jødiske bosættelser til et Storjerusalem.

I Walajehs tilfælde er det de nærliggende bosættelser Gilo og Har Gilo. Begge etableret på jord, der ulovligt er konfiskeret fra de palæstinensiske ejere, beboerne i Walajeh.

I de seneste år og måneder har Israel igangsat og godkendt adskillige planer for yderligere udvidelse af bosættelsen Gilo i retning mod Walajeh og Cremisan-området.

Den sidste plan, som blev vedtaget i juli sidste år, godkender yderligere 3000 boliger i Gilo bosættelsen på de sydøstlige skrånninger overfor Walajeh. Samtidig er Walajeh sammen med Cremisan-området på den anden side afdalen ved at blive kvalt af separationsmuren, der også tjener som et ekspropriationsredskab.

Den internationale Domstol i Haag (ICJ) dømte separationsmuren ulovlig i henhold til international, humanitær lov og krævede, at Israel straks skulle "fjerne de dele af denne struktur, som ligger inden for det besatte palæstinensiske territorium" og "betale erstatning for alle skader forårsaget af opførelsen af muren". Men de israelske myndigheder, herunder en israelske højesteret, ignorerer fortsat Den internationale Domstol.

Under dække af sikkerhed fortsætter Israel med at bygge adskillelsesmuren, som i dag omringer Walajeh og gør landsbyen til et åbent fængsel.

Man skal bare læse om Hajajleh-familien for at forstå besættelsens grusomhed, Højesterets ligegyldighed på den ene side og de palæstinensiske landsbyboeres modstand på den anden side.

Muren afskærer familiens hus fra resten af landsbyen. Der er kun adgang til huset gennem en betontunnel, som lige akkurat er bred nok til, at et køretøj kan passere. For enden af tunnelen er der en militærport, som familien kan åbne med en nøgle. Såvel familiebesøg som transport af byggematerialer skal koordineres med de israelske myndigheder.

Mens den officielle forklaring altid er sikkerhed, er den virkelige årsag ønsket om herredømme over så stor en del af jorden som muligt.

Ingen anden grund kan forklare, hvorfor den del af Walajehs jord, som ligger bag muren, for nylig (2016) blev defineret som israelsk nationalpark - Ein Hannya, eller hvorfor bosættelsen får lov til fortsat at ekspandere i retning mod Walajeh, Cremisan og Beit Jala, som hævdes at være kilden til den sikkerhedstrussel, som muren skulle være et forsvar imod.

Det er beundringsværdigt, at beboerne i Walajeh - på trods af al den forfølgelse, som de står over for og det statslige pres, der konstant lægges på dem - trofast

forbliver på deres jord, stærke i troen og med et fast håb om, at en større retfærdighed skal vise sig. Palæstinas ældste oliventræ står trods alt plantet i Walajeh. Kom og se.

Hvad resten af os angår, bør vi - her hvor vi nærmer os afslutningen på det halvtredssindstyvende år med besættelse - rette vore kræfter, lokalt og internationalt, mod at få en ende på denne uretfærdige besættelse. Ellers bliver nødråbet fra indbyggerne i Walajeh kun til et ensomt skrig i ødemarken.

Manal Hazzan Abu Sinni:

Er født i Nazaret og har 16 års erfaring som menneskerettighedsadvokat. Hun oversætter mellem tre sprog. Hun har speciale i International lov og Menneskerettigheder fra det hebraiske universitet i Jerusalem og opnåede en LLM fra UCL - London. Hun har arbejdet med israelske og palæstinensiske menneskerettighedsorganisationer og var i 6 år leder af den juridiske afdeling på St. Yves - Det katolske center for menneskerettigheder i Jerusalems gamle bydel. I dag har hun sin egen juridiske praksis i Jerusalem og arbejder som juridisk konsulent. Hun sidder i bestyrelsen for flere organisationer: Kairos Palæstina, YWCA Jerusalem, Emek Shaveh - Arkæologi i skyggen af konflikten, Helen Keller Skolen for synskadede. Hun bor med sin familie i Jerusalem.

**Stå op, tag barnet og
dets mor med dig og
flygt til Ægypten.
(Matt. 2,13)**

**«Jeg er ikke længere i tvivl om, at Gud,
som vi kendte i Palæstina, også har
forladt landet, og at han er flygtning.
Hvor ... jeg ved det ikke.»**

(Ghassan Kanafani i: The Land of the Sad Orange)

Efter at Jesus var født i Betlehem, kunne den hellige familie ikke leve et normalt liv og give det lille barn en tryk opvækst i en atmosfære af sikkerhed og fred. "For Herodes skal søge efter barnet for at dræbe det". Det var det, englen fortalte Josef, da den bad ham om at forlade sit land og sit hjem for at redde familien og finde et sikkert sted til dem. Selv den Hellige familie blev ikke skånet for fordrivelse og hjemløshed, for Herodes ønskede at sikre sin magt ved at dræbe børn i Betlehem.

Herodes stræbte efter magten og ville påtvinge andre sin dominans. Hans kærlighed til tronen fik ham til at ofre Betlehems børn, da han hørte rygten om, at en konge var født der i byen. Herodes døde; men hans ånd overlevede. Der er stadig nogle, der mener, at de kan tillade sig med tvang at kontrollere andres skæbne og ofre dem på magtens alter. Der er altid en Herodes, som kan beordre en massakre på børn, og der er stadig børn, som må flygte.

Kristus kom ikke for at være en konge som andre konger. Hans rige er ikke af denne verden, og han er ikke som denne verdens mægtige. Han kom for at være hos os, når vi er på flugt - og blev selv en flygtning. I et og alt blev han som os, selv oplevelsen af at være på flugt delte han med os. Da Jesus-barnets asyl var midlertidigt, er vi overbeviste om, at også vores fordrivelse er midlertidig - uanset hvor længe den varer. Herren er en retfærdig og

kærlig Gud. Han ønsker ikke at se sine børn lide under uretfærdighed, og kan ikke lade tragedien fortsætte for sine kære.

Himmelske Far, menneskehedens skaber og frelser ... Du ønskede, at din søn skulle tage del i vort menneskeliv med al dets skrøbelighed og sorg, blive flygtning og hjemløs, frysende og langt fra hjemmet. Se dine børn på flugt. De er undertrykte og fremmedgjorte. De lider under de samme vanskeligheder, som barnet Jesus, da han flygtede til Egypten. Herodes ville dræbe barnet, så Josef valgte at tage barnet og dets mor med sig og flygte til et sted, hvor han kunne skaffe sin familie et bedre liv. Det samme har mange gjort i dette land. De har forladt deres hjem, ikke for at slippe for vanskeligheder, men for at overleve og finde et sikkert sted til deres børn.

Vi lægger vore flygtende brødre og søstre i dine hænder, så du kan vise dem din ømhed og faderkærlighed. I dine hænder lægger vi også deres smerte ved at være fremmede i deres hjemland - og deres håb og drømme om at vende tilbage og leve i sikkerhed. Send din engel til dem, som du sendte den til den retfærdige Josef for at sige til dem: "Stå op... tag barnet og dets mor og drag til dit eget land." Stå op og vend tilbage til dit eget land, dine fædres jord. Der vil jeg, at du skal være, ikke for at kæmpe og bekrige, men for at tilså dit land og passe dine børn.

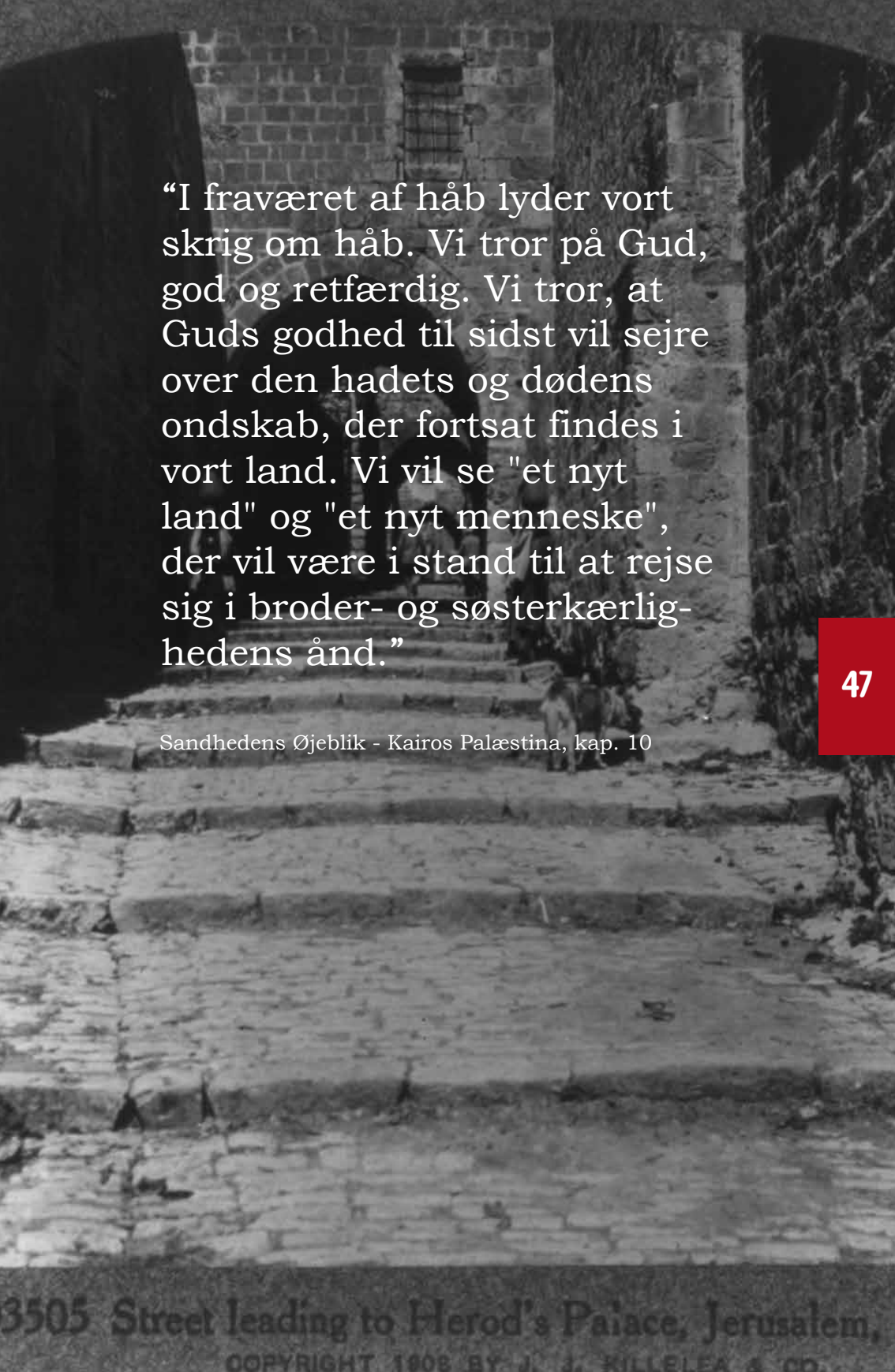
Vi vil tilbede dig i ånd og sandhed, så landet kan blive et sted, hvor du bliver æret. For landet og alt, hvad det rummer, tilhører dig, og vi er kun blevet betroet at dyrke jorden og tage os af landet.

Barmhjertiges Gud, vis vore flygtende landsmænd din barmhjertighed. Vær med dem, så de kan vende sikkert hjem og være med til at skabe fred; den fred du giver, og som kun kommer med din hjælp. En fred, der hviler på retfærdighed for alle dem, der nu lider uretfærdigt. Den fred, som er retfærdighedens frugt og forsoningens grundlag. Amen

Fr. Jamal Khader

Blev i 1988 ordineret til præst i det romersk-katolske patriarkat i Jerusalem. Efter flere års præstearbejde fortsatte han sine studier i Rom ved Det Pavelige Gregorianske Universitet (1994-1998), hvor han fik sin Ph.d. i dogmatisk teologi. Professor i teologi ved det romersk-katolske seminarium (1998-2017) og ved Betlehem Universitet (2000-2017). Formand for Institut for Religionsvidenskab ved Betlehem Universitet (2003-2013); Dekan for Det Humanistiske Fakultet ved Betlehem Universitet (2008-2013). Rektor for det romersk-katolske seminarium (2013-2017). Præst ved Den Hellige Families Kirke i Ramallah. Medforfatter til Kairos-dokumentet.

“I fraværet af håb lyder vort skrig om håb. Vi tror på Gud, god og retfærdig. Vi tror, at Guds godhed til sidst vil sejre over den hadets og dødens ondskab, der fortsat findes i vort land. Vi vil se "et nyt land" og "et nyt menneske", der vil være i stand til at rejse sig i broder- og søsterkærlighedens ånd.”

Sandhedens Øjeblik - Kairos Palæstina, kap. 10

EPILOG

NÅR I FORBEREDER JER PÅ JUL ... SÅ HUSK PALÆSTINENSERNE!

Af Rifat Odeh Kassis

Åh Gud, hele skabningens Gud, vi længes efter din retfærdighed, vi tørster efter dit vand og håber på din kærlighed. Giv os mod til at omvende os og være dine trofaste og modige tjenere og velsign os med din himmelske velsignelse, så vi faste i troen kan stå det onde imod. Giv os styrke til at gå med dig. Fød os på ny, så vi kan herliggøre dit navn. Åbn vore øjne, så vi kan se dit folks lidelser og blive faste nok i troen til at stå sammen med dem i tro, håb og kærlighed.

Det palæstinensiske folks situation i dag er meget alvorlig og dybt kritisk. Vi gennemlever netop nu et særdeles mørkt kapitel i den palæstinensiske historie, et kapitel, der er vokset frem af mange årtiers mørke. Det palæstinensiske folk har oplevet at blive bestjålet, spredt, ramt af apartheid og manipulation og underlagt et udenlandsk regimes kontrol i de seneste syv årtier. I halvtreds år har folket været under direkte militær besættelse og tiltagende apartheid. De endeløse politiske forhandlinger er endt i en blindgyde, og der er ingen tegn på, at den såkaldte fredsproces vil gøre fremskridt.

Vort hjemland blev delt i to i 1948, da Israel med magt blev skabt på 78% af Palæstinas jord, hvorefter mere end tre fjerdedele af vores befolkning blev fordrevet og spredt som flygtninge over hele kloden uden nogen troværdig international anerkendelse af deres ret til tilbagevenden. Siden det israelske militær i 1967 besatte resten af Palæstina, er undertrykkelsen af palæstinenserne fortsat med uformindsket styrke. Det palæstinensiske folk dræbes og lemlæstes fortsat ufortrødent. Dagligt konfiskeres vores jord og ulovlige, jødiske bosættelser bygges på det. Der anlægges veje, som kun bosættere må færdes på. Og konstruktionen af separationsmuren har beslaglagt mere end 40% af den jord, der er tilbage.

Belejringen af Gaza fortsætter. Palæstinensiske hjem bliver løbende nedrevet. Palæstinensere mister deres Jerusalem ID-kort, og de nægtes ophold i Jerusalem. Palæstinensere udsættes for vedholdende racisme, restriktioner i bevægelsesfriheden, begrænset adgang til sundhedsydelser, arbejde og uddannelsesmuligheder, vilkårlige arrestationer og daglige ydmygelser. Palæstinensiske fanger, herunder også kvinder og børn, må finde sig i stadig vanskeligere forhold, rettighedskrænkelser og mishandling. Mere end seks millioner flygtninge venter stadig på en mulighed for at komme tilbage. Mange af dem lever fortsat under barske forhold i flygtningelejre. Palæstinensere i Israel oplever konstant diskrimination og apartheid og får ingen kompensation for de historiske forbrydelser, som begås imod dem.

Situationen bliver ikke bedre. Tvært imod bliver den kun værre. Den nationale koalition af kristne organisationer i Palæstina (NCCOP) skrev den 12. juni 2017 et åbent brev til Kirkernes Verdensråd og den økumeniske bevægelse, hvor de slog fast: "Situationen er mere end alarmerende. Vi er på randen af et katastrofalt sammenbrud. Den

nuværende status-quo er uholdbar. Dette kan være vores sidste chance for at opnå en retfærdig fred. Som kristent, palæstinensisk samfund er dette måske vores sidste mulighed for at sikre en fremtidig kristen tilstedeværelse i dette land."

Det er ikke tilstrækkeligt at have forståelse for den nuværende, kritiske situation, som truer det palæstinensiske folks liv, men vi skal arbejde og kæmpe hårdt for at ændre situationen. Kun på den måde kan vi måske hjælpe med at finde en fredelig løsning på den langvarige militære besættelse og sætte en stopper for fordrivelse, diskrimination og apartheid. I dag - mere end nogensinde - har I, vores søstre og brødre rundt omkring i verden, mulighed for og pligt til at kræve retfærdighed. Ved at nægte at acceptere Israels fortsatte straffrihed; ved at tage et klart og stærkt standpunkt imod enhver teologi eller kristen gruppering, der retfærdiggør besættelsen; ved at forsvare palæstinenserens ret og pligt til at bekæmpe besættelsen; ved i tale og skrift at støtte økonomiske, sportslige, kulturelle og akademiske foranstaltninger, der presser Israel til at overholde folkeretten og FN's resolutioner og give palæstinenserne deres rettigheder.

I denne adventstid understreger vi, at vi som håbefulde mennesker aldrig vil fortvivle. Vort håb til den opstandne Herre er stort og ukrænkeligt, men vi har brug for jer, kristne brødre og søstre, nu mere end nogensinde. Vi har brug for jeres kostbare solidaritet, og vi opfordrer jer til at høre vort nødråb og reagere på det.

Tiden er ved at løbe ud. Men med jeres styrke, solidaritet, engagement og medfølelse; med jeres frimodige, offentlige, enige afvisning af at acceptere noget andet resultat end et stop for undertrykkelsen - kan vi sammen vende tidevandet. Endelig vil vi så kunne leve i fred med retfærdighed; den fred, som alle folk stræber efter; den fred, der blev forkyndt i Betlehem.

Og som vi skrev i Kairos-dokumentet kapitel 6.1: *Vores spørgsmål til vore brødre og søstre i kirkerne i dag er: Er I i stand til at hjælpe os med at få vores frihed tilbage, for det er den eneste måde, hvorpå du kan hjælpe de to folk til at opnå retfærdighed, fred, sikkerhed og kærlighed?*

Fra Betlehem, hvor freden blev forkyndt, ønsker jeg jer alle en god og glædelig jul.

Rifat Odeh Kassis: Gennem hele sin karriere har han fra forskellige faglige og frivillige positioner været fortaler og ført aktiv kampagne for en konsekvent implementering af menneskerettigheder og humanitær ret i Palæstina. I 1988 begyndte han at arbejde i YMCA Østjerusalem som leder af organisationens rehabiliteringsprogrammer på Vestbredden. I 1995 var han medstifter af Alternativ Turisme Gruppe (ATG). I 1991 grundlagde han den første selvstændige palæstinensiske børnerettigheds-NGO, en national gren af den Genève-baserede globale børnerettighedsbevægelse, Defense for Children International (DCI). Han fungerede senere som præsident for DCI-Palæstina og blev efterfølgende præsident for DCI-bevægelsen på globalt plan.

Kairos Palestine A moment of truth

Bethlehem, Palestine

c/o Dar Annadwa

P.O.Box 162

Tel.: **+972 2 276 4877 / +972 2 276 4875**

Fax: **+972 2 277 0048**

Email: **kairos@kairospalestine.ps**

Website: **www.kairospalestine.ps**

Facebook: **www.facebook.com/kairospalestine**

Twitter: **#kairospalestine**